

Zwerver

iedere morgen zie ik hem komen
zijn fiets met huisraad wordt gestald
tegen een boompje op het plein
naast zijn zetel op het muurtje

zonder omzien bereidt hij de maaltijd voor
hij slijpt het mesje aan de muur
en veegt de tegels schoon

de meeuwen dalen neer
tezamen eten zij hun maal
van gefileerde kaas en wittebrood
in hun besloten paradijs

Winnie van Vliet

Uit: Schrijvers van de Werkschuit, 2004

Toelichting van Stadsdichter Henjo Hekman

'Toen ik hoorde dat ook het parkje aan de Hogeweg vernieuwd zou worden en er een groot standbeeld (Eden van Ram Katzir) zou komen, vertelde ik dat ik van iemand uit Zeist een gedichtje kende, dat mijns inziens helemaal bij dit park hoort. De Gemeente heeft dat idee overgenomen. Daar ben ik om twee redenen heel blij mee: de dichteres is vrijwel vergeten en de zwerver die zij beschreef ook. Wie al wat langer in Zeist woont, moet hem wel eens gezien hebben in het Walkartpark, of in het van Lennep-park en in het parkje aan de Hogeweg. Zijn hele huisraad hing aan zijn fiets en zelf was hij steeds in gesprek met onzichtbare partners... Er zijn nog Zeistenaren die menen te weten hoe hij heette: van Giesbergen... Frits?

De in Zeist wonende Winnie van Vliet nam in 2004 deel aan een literaire schrijfcursus in de Werkschuit (nu Kunstenhuis). Er verscheen na afloop een boekje met resultaten van de cursus - daar staat haar gedichtje in. Voor zover bekend heeft Winnie verder weinig gepubliceerd - wel heeft ze in 2010 nog een variant van hetzelfde gedicht ingestuurd voor de LiteratuurPrijs Zeist. Het werd opgenomen in de betreffende gedichtenbundel die als titel heeft: "Woorden harder dan tijd". Nu zijn Winnie's woorden aangebracht in steen. Hopelijk zijn ze inderdaad harder dan de tijd en is daarmee in het park een klein monumentje ontstaan "tegen het grote vergeten" - ook tegen het vergeten van mensen die soms voor hun dood al uit beeld zijn...'